

лукуеуь и разоборія. Смышлявамъ ви за Римляны-ты въ врѣмя на цари-ты имъ, кога такыва сладкокусци за прѣдка слагали си на обѣдъ, освѣнь другы ѳетія, славѣвы и пауновы языцы, мозъкъ отъ камилско птиче, папагалевы главы, камилскы пѣйки и пр.

Сладкокусци-ти не глядать за друго, а само за харио и сладко ѳдене; всицкы-ты си мысли и най-добры чюветва быхъ пожрѣтвовали само за да си угодыть на гърло-то. А такъвъ чловѣкъ може ли да ни влѣзе въ очи? Чловѣкъ колкото е похубавъ, по-драгъ и помилъ, толкова повече хубость-та му губи прѣдъ очи-ты ни, кога го глядамы да ѳде; а колко повече ще загуби прѣдъ очи-ты ни единъ лакомъ или сладкокусецъ, кога го видимъ да глѣта всицко, что завърне, и да ся облизва и лигави на всицко, что му ся мѣрне! Затова не безъ причинъ другочны-ты хора казвахъ, че богове-ти ся хранили съ нектаръ и съ амврозій.

Откакъ поразглядахмы хранѣ-тъ и поразбрахмы до колко всяко едно ѳетіе ся смилало, и какъ и что работять пицеварителны-ты орѣдія, сега не ще ни бѣде мѣчно да отговоримъ и на питанія: *кога бива да ѳдемъ, что бива да ѳдемъ и какъ трѣбува да ѳдемъ?*

На питаніе: *кога бива да ѳдемъ?* можяше да ся отговори съ малко думы: *кога бѣдемъ гладни.* Нъ, зачтото свѣтъ-тъ отъ приукъ и отъ да дразни насилъ пицеварителны-ты орѣдія похабилъ ся е, та сега на мнозина найпрѣва-та грыжя и сладость е ѳдене-то, то не може да ся дръжи на здраво това правило. Намъ естественно ни ся иска да ѳдеятъ, когато тѣло-то ны подсеѣща, че му трѣбува храна, отъ коѣто да си извади кръвь и топлинѣ; и въ та-